

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

15 AUGUST 2021

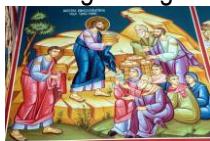
APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 33 (914) † ANUL 18

PÂINEA VIEȚII VEȘNICE

† *Duminica a opta după Rusalii, Înmulțirea pâinilor*

Pâinea a fost și va fii întotdeauna absolut necesară vieții. Ea constituie hrana noastră cea de toate zilele. De aceea și Mântuitorul, când ne-a învățat cum să ne rugăm ne-a îndrumat să cerem nu „hrana” ci „pâinea”. Aici nu este vorba numai de pâinea făcută din grâu, ci mai ales de pâinea spirituală, care este hrana sufletească. Minunea înmulțirii pâinilor în pustie preînchipuie jertfa Euharistică, care se va repeta în Sfânta Sfințelor până în veacul cel din urmă. Dragostea Mântuitorului a fost atât de mare, încât ne-a lăsat nu numai învățătura Sa sublimă în Evanghelie, minunile și pilda vieții Sale, ci a instituit Taina Sfântă prin care El însuși e pururea cu noi și se jertfește pentru mântuirea noastră. Aceasta a făcut-o în clipa ultimei seri petrecute cu ucenicii Săi, la Cina cea de Taina, când luând pâinea și paharul le-a binecuvântat și le-a dat lor zicând: „Aceasta să o faceți întru pomenirea mea” (Luca 22, 19). Ascultând acest „testament” al Mântuitorului, Sfinții Apostoli și Biserica au continuat să săvârșească neîntrerupt cele ce Domnul a rânduit la Cina cea de Taină. Dragostea pe care a arătat-o Mântuitorul la înmulțirea pâinilor în pustie, se revarsă mereu nemărginit prin Sfânta Euharistie asupra oamenilor. Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, ne împacă și pe noi cu Dumnezeu prin Sfânta Sa jertfă fără de sânge. Sfânta Împărtășanie este condiția esențială pentru mântuirea sufletelor. „Oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fii vinovat față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar” (1 Corinteni 11, 27-28). Se cuvine așadar, când ne împărtășim, să dezlegăm legăturile patimilor și păcatele noastre, curățindu-ne

prin Taina Spovedaniei. Numai cu o astfel de pregătire ne putem apropia „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste” de Iisus Hristos „pâinea vieții veșnice”.

Cunoaștem că Mântuitorul însuși, înainte de a rândui chipul jertfei Sale tainice, a luat pâinea în mâinile Sale cele fără de prihană și „a mulțumit și apoi, sfințindu-o și frângând” a dat-o Sf. Apostoli. După chipul acesta și noi avem datoria să mulțumim Lui Dumnezeu pentru toate binefacerile de care ne-a învrednicit. Așadar, vedem că minunea înmulțirii pâinilor în pustiul Betsaidei este icoana Sfintei Împărtășanii, pe care Mântuitorul a instituit-o în joia Patimilor, spre mântuirea noastră. Prin rugăciune să ne apropiem și noi cu credință și cu dragoste de hrana euharistică. Să primim cu vrednicie „Trupul Domnului cel ce se mănâncă pururea și niciodată nu se sfârșește”, recunoscând jertfa cea mare și sfântă pe care a adus-o pe cruce pentru mântuirea noastră. De câte ori ne aflăm în fața Sfântului Altar, unde stă Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii și ne așteaptă să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Său, să fim cu un cuget și cu o simțire și să preamărim cu o inimă și cu o gură „preacinstiul și de mare cuviință numele Său”. Amin.

Copiii învață de la părinți binele sau răul, pentru toată viața
Iisus a răspuns: „Adevăr vă grăiesc: Nu este nimeni care să-și fi lăsat casă sau frați sau surori sau mamă sau tată sau copii sau țarine pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească însutit case și frați și surori și mame și copii și țarine; iar în viața ce va să vină, viața veșnică” (Marcu 10, 29-30). Nemincinos este cuvântul Domnului după cum spunea Sfântul Tihon de Zadonsk: „Vă asigur că atunci când mi-am încredințat copiii mei Domnului, El a avut grijă de ei. Copiii au crescut într-un mod cuviincios și cred că eu nu aș fi putut avea o așa mare grijă de ei. Domnul mi-a dat de 100 de ori mai mulți copii. Mi i-a dat pe toți ai voștri. Mi-a dat inimile voastre, deoarece cunosc cât mă iubiți și eu răspund iubirii voastre cu dragostea mea fierbinte. Atât de mulți copii mi-a dat Dumnezeu! Și copiii voștri trebuie să fie educați. Numai să nu se limiteze educația și cultura lor la înțelepciunea lumii acesteia. Să învețe concomitent înțelepciunea cea de Sus și adevărul suprem. Să învețe legea lui Dumnezeu și poruncile lui Hristos, să învețe evlavie, aducerea aminte întotdeauna de Dumnezeu și calea creștinească adecvată. Doar atunci nu se vor pierde copiii voștri pe căile înțelepciunii omenești, doar atunci mai presus de toate vor avea întotdeauna înțelepciunea creștină, cunoștința de Dumnezeu. În acest fel trebuie să ne educăm copiii noștri. Veți da răspuns înaintea lui Dumnezeu pentru lucrurile rele pe care copiii voștri le-au învățat de la voi, pentru certurile dintre părinți ce s-au desfășurat în fața lor, pentru vorbele fără rost pe care le-au auzit de la voi. Dacă voi, părinții, faceți aceste lucruri, atunci ce pot să învețe copiii voștri de la voi? De la o vârstă fragedă trebuie să începeți educația, pentru că doar atunci copiii primesc cu ușurință îndemnuri și sfaturi. Sufletul lor este ca o ceară moale în care fiecare cuvânt al vostru se sălășluiește, și lucrurile bune, dar și cele rele, și cuvântul bun și cel necuviincios. Tulpina mică, unde o înclini, acea înclinație și-o va însuși; dacă un vas nou va răspândi mireasmă ori miros neplăcut nu depinde decât de ceea ce puneți într-însul, punând înăuntru ori arome, ori murdării. Mama, cea mai iubită persoană pentru copil, izvor de afecțiune și tandrețe, stă rugându-se înaintea icoanei lui Hristos. Copilul privește când la mamă, când la icoană, și nu are nevoie de mari explicații despre ceea ce se întâmplă în fața lui. Aceasta este prima lecție tăcută a cunoașterii de Dumnezeu. Aceasta este prima și cea mai importantă lecție a evlaviei. Asemenea lecții puteți și trebuie întotdeauna să dați copiilor voștri. Nu există pentru mamă sarcină mai mare și lucrare mai sfântă, pentru care va da răspuns în fața lui Dumnezeu, decât educația copiilor. Lui Dumnezeu Îi veți spune cauza, dacă ați neglijat această lucrare. Și de acum vor începe necazurile voastre și veți vărsa lacrimi amare și veți suspina văzând pe copiii voștri ce fac. Așadar, luați seama să nu disprețuiți pe vreunul din aceștia mici (Matei 18, 10). Să aveți grijă de copiii voștri, să fiți pentru aceștia un exemplu al unei autentice vieți creștinești și binecuvântarea Domnului va fi peste voi și peste copiii voștri, în vecii vecilor”. Slavă Ție, Doamne!

Crede și iubește! Credința te face liber, iubirea te unește. Vei fi liber în unirea cu Iisus Hristos și vei rămâne în dragostea Lui.

Atâta credință

A crede este o problemă de alegere, de opțiune. Eu pot să aleg să-L cred pe Iisus, să cred pe un altul (pe alți oameni) sau, în ultimă instanță, să mă cred doar pe mine. Această din urmă situație este extrem de rară în stare pură pentru că, atunci când aleg să cred în mine, aleg o educație primită, o sumă de cunoștințe sau de credințe, de frustrări sau de reușite, toate primite tot de la (ori mijlocite de) alți oameni. Și sunt multe idei sădite în noi fără ca să conștientizăm acest lucru, dar pe care ni le asumăm ca fiind ale noastre. Chiar și când ne imaginăm că am ales să credem o idee (sau într-o idee), de fapt alegem, implicit, să credem persoana care a emis-o (acest lucru este valabil, la limită, și în cazul adevărilor științifice; dacă mi se spune că s-a mai descoperit, cu ajutorul tehnologiei de azi, o nouă galaxie, eu nu cer să o văd sau mă duc s-o vizitez pentru a crede că există, ci mă uit la cel care emite informația și, dacă mi se pare de încredere, iau de bun ce susține el). În orice caz, indiferent de persoana în care credem, în cineva tot alegem să credem. A crede înseamnă și a fi creator. Unii spun că nu pot crede, întrucât „credința o ai sau nu”, ea este „hărăzită doar pentru cei aleși”. Dar, chiar și așa de-ar fi, tot există o șansă și pentru aceștia, întrucât ei îi pot cere lui Dumnezeu să le dăruiască această credință. Apostolii înșiși, la un moment dat, l-au cerut Domnului: „Sporește-ne credința” (Luca 17, 5). Dincolo însă de credința propriu-zisă în Dumnezeu, orice acțiune a omului este fondată pe anumite credințe: credința că mă pot ridica și merge pe picioare, credința că, dacă apăs pe accelerație, mașina capătă viteză, credința că dacă beau otravă voi muri, credința că am un copil cu probleme. Fiecare om, în fiecare clipă, alege (ce) să creadă - adică acționează în baza unor credințe care-i influențează viața. De aceea a crede înseamnă a alege, a decide cum să fie viața noastră în clipa de față. Nu are importanță ce avem acum, în ce stare sufletească suntem, cu ce capacități intelectuale suntem dotați sau care ne este condiția fizică. Contează cum ne raportăm la toate ale noastre (bune sau rele), ce credem noi că se poate face cu ceea ce avem sau suntem acum. Aici este minunea! Noi putem conlucra cu Dumnezeu, aducând și lucrând chiar cu acest puțin peste care suntem stăpâni (talantii pe care i-am primit). Un bucătar priceput poate din doar câteva (sărace) ingrediente să gătească o mâncare delicioasă. O învățătoare înțeleaptă poate și pe cele ce se găesc în natură - pământ, pietre, frunze etc. - să le folosească drept material didactic, încât să capteze atenția elevilor săi. Important este actul creator, să credem că viața noastră se edifică acum, prin alegerea noastră și cu ajutorul lui Dumnezeu. În funcție de credința mea, și viața mea, ia un anumit curs. Nu există bariere de netrecut sau predestinare, ci este un dinamism divino-uman: suntem împreună creatori cu Dumnezeu, ne croim drum în această viață și, implicit, în cea viitoare. Dumnezeu nu poate de Unul singur să lucreze în viața noastră. Dumnezeu poate lucra în viața noastră după cum credem noi. Și cum să credem? Răspunsul ni-l dă tot Sfânta Evanghelie: „Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea” (Marcu 11, 24). Saltul de credință apare rațiunii omenești, prin prisma acestui verset, ca un „salt în gol”: pășesc prin aer dar sub piciorul meu se creează la timp - nici mai devreme, nici mai târziu - puntea. Nu este mai întâi puntea pe care apoi să pun eu piciorul, ci gestul meu de a păși îmi aduce puntea croită de Dumnezeu. Al meu este a păși, a Lui este puntea ce-mi susține pasul. Sunt și astăzi oameni care au fost martori la minuni (cum ar fi vindecarea unui bolnav sau a unui demonizat căruia i s-a săvârșit slujba Sfântului Maslu), dar au ales după aceea să creadă că, de fapt, există o explicație științifică și pentru aceasta. Dumnezeu ne iubește atât de mult, încât este dispus să facă minuni celor deschiși să creadă *Slavă Ție, Doamne!*

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA

ORA

SLUJBE și ACTIVITĂȚI

Vineri

20 august

18:00

Taina Sfântului Maslu

Sâmbătă

21 august

07:00

Sf. Liturghie, pomenirea morților

Duminică

22 august

07:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

10:45

Program de bibliotecă

Nu există om mai înțelept decât cel milostiv

Oamenii buni în mod firesc nu țin răutate în inima lor, dar nici bunătața lor nu o țin pentru ei înșiși. De aceea, nu țin nici lucrurile frumoase, nici nu sunt impresionați de frumusețile lumii, arătând prin aceasta credința lor fierbinte în Dumnezeu, precum și dragostea lor cea multă. Nu există om mai înțelept decât cel milostiv, care dă cele pământești, lucruri stricăcioase, și cumpără cele nestricăcioase, cerești. Precum nu există mai mare neghiob în lume ca lacomul de bani, care mereu adună și mereu nu are și care în cele din urmă își cumpără iadul prin economiile sale adunate. Cei care se pierd prin lucruri materiale sunt pierduți cu totul, pentru că îl pierd pe Hristos. Cel stăpânit de lucruri materiale totdeauna este stăpânit de întristări și de neliniște, pentru că pe de o parte tremură să nu-i fie luate acestea, iar pe de o parte să nu i se ia sufletul. Și iarăși, zgârcitul care și-a anchilozat mâna din prea multă strânsoare și-a strâns și inima sa făcându-și-o de piatră. Ca să se vindece, va trebui să cerceteze pe oamenii cei nefericiți și să-l doară pentru ei, așa încât să fie nevoit să-și deschidă, încet-încet, mâna sa. Și atunci i se va înmuia și inima sa cea de piatră redevenind inimă de om, deschizându-i-se în felul acesta ușa Raiului.

Cum să ne așezăm la rugăciune

Există și o direcție a rugăciunii: de obicei ne orientăm către răsărit, pentru că avem cunoștința de faptul că din partea răsăritului se va arăta Fiul Omului, ca un fulger, atunci când va veni să-i învieze pe toți și să-i judece. Rugăciunea cea mai puternică este aceea însoțită de post. Știm că se citește în biserici o Evanghelie despre un copil demonizat, pe care Sfinții Apostoli, la rugămintea tatălui copilului, nu fuseseră în stare să-l vindece. Întrebat, după aceea, de către ei: „Noi de ce n-am putut, Învățătorule, să-l vindecăm?”. Li s-a spus că: „Acest neam de demoni nu poate fi scos decât cu post și rugăciune”. Chiar în viața obișnuită, este bine ca, dimineata, rugăciunea să fie făcută înainte de micul dejun. Aceasta presupune și o stare de post; minimă, dar este. Pentru că stomacul îmbuibat nu este prielnic rugăciunii. Asta o știm din practică. Este foarte important ca rugăciunea să fie însoțită de credință, credința însemnând și participarea intelectului, adică o rugăciune conștientă de ceea ce poate ea.

Să nu stăm departe de Trupul și Sângele Mântuitorului

Omul este chemat să se apropie în mod regulat de Paharul Vieții. Cea mai frumoasă și cea mai sfântă invitație: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, apropiați-vă!”, spune preotul, nicidecum „depărtați-vă!”. Îl luăm pe Hristos Cel Răstignit și Înviat și primim bucuria Cerului încă de aici, deoarece „Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul nostru”. Ca să ajungă cineva la Paharul Vieții are mai întâi nevoie de pocăință, de spovedanie, de studiul Sfintei Scripturi și de luptă sfântă împotriva tuturor acelor lucruri care sunt contrare voinței lui Dumnezeu. Amin.